

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217213747
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2217213747.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: VOTUM Centrum Odškodnení, a.s., Rooseveltova 593/10, Brno - město, 602 00 Brno, IČO: 291 93 877, konajúca prostredníctvom VOTUM, a.s., organizačná zložka zahraničnej osoby, Jakubovo námestie 13, Bratislava, IČO: 46 853 588, zastúpená splnomocnenkyňou: FUTEJ & Partners, s.r.o., Radlinského č. 2, Bratislava, proti žalovanej: Y. C., nar. X.X.IXXX, U. F. č. XXX, zastúpená advokátom: JUDr. Peter Nyilfa, so sídlom Alžbetínske nám. č. 328, Dunajská Streda, o zaplatenie 2.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 5Csp/176/2017-333 zo dňa 20. februára 2020, vo výrokoch I., III. a IV. takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výrokoch III. a IV. o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.000,- € s riadnym úrokom 8% ročne od 29.1.2015 do 30.6.2016 zo sumy 2.000,- €, a úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 2.000,- € od 1.7.2016 až do zaplatenia, a zmluvnú pokutu vo výške 0,01% za každý deň z omeškania zo sumy 2.000,-€ od 1.7.2016 až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, výrokom II. súd vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% a výrokom IV. rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku v samostatnom uznesení.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 657, § 658 Občianskeho zákonníka a § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že podľa zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 26.1.2015 žalobca, spoločnosť VOTUM centrum odškodnení, a.s. so sídlom Rooseveltova 593/10, Brno-mesto, IČO: 29 19 38 77, zapísaná do Obchodného registra Krajského súdu v Brne spisová značka B5987, konajúc na území republiky Slovenskej republiky prostredníctvom VOTUM a.s., organizačná zložka zahraničnej osoby, so sídlom Pražská 11, Bratislava, IČO: 46 853 588, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava 1 vo vložke číslo 2135/B, uzavrel so žalovanou Y. C., narodená X.X.XXXX, ako fyzickou osobou, nepodnikateľom, zmluvu o pôžičke v zmysle § 657 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, predmetom, ktorej bolo poskytnutie pôžičky peňazí v sume 2000,- eura, s dohodnutým riadnym úrokom 8% ročne, s termínom poskytnutia 28.1.2015 a termínom splatnosti 30.6.2016. Pôžička mala byť splácaná v minimálnej výške 100,- eura najneskôr

do 30.6.2016, s možnosťou predčasného splácania dlhu. V prípade omeškania sa dlžníka s platením dlhu bola dojednaná zmluvná pokuta vo výške 0,01% za každý deň omeškania. Žalobca poukázal finančnú hotovosť 2.000,- eura bankovým prevodom v G. F.slo účtu XXX XXXXXXX dňom 29.1.2015. Z dohody o spolupráci uzavretej dňa 6.5.2014 vyplynulo, že žalobca uzavrel so žalovanou, ktorej svedčilo osvedčenie o živnostenskom oprávnení, vydané Okresným úradom Dunajská Streda, odbor živnostenského podnikania dňa 24.3.2014, registrovanej pod číslo 210 - 31 476, predmetom, ktorej bolo sprostredkovanie uzavretia zmlúv medzi záujemcami a jeho klientom, za odmenu vo forme provízie v dojednanej v prílohe č. 1 k Dohode, v článok II. Nárok na vyplatenie provízie, ako aj spôsob vyplácania provízie boli dojednané v článku III. body 1 a 2 uvedenej prílohy. Dňa 24.10.2016 bola vypovedaná dohoda o spolupráci zo strany žalobcu s poukazom na článok 6 bod 6.2 dohody s účinnosťou ku dňu 25.10.2016. Predložené zostavy žalobcom za rozhodné obdobie trvania zmluvného vzťahu so žalovanou, nedali odpoveď na tvrdenia žalovanej o zaplatení dlhu ani len z časti, keď tieto ani samotná žalovaná nevedela reprodukovať a podložiť nimi svoje tvrdenia.

4. Vecne argumentoval tým, že žalovaná v priebehu konania žiadnym spôsobom nebola schopná preukázať svoje tvrdenia po započítaní jej provízií od poskytnutia pôžičky po dobu jedného roka, dokedy mala vrátiť a v tomto smere žiadne dôkazy nepredložila. Túto skutočnosť samotná žalovaná skonštatovala aj na pojednávaní. Súdu neostalo iné vzhľadom na unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu žalobe vyhovieť čo sa týka istiny a časti príslušenstva.

5. Vzhľadom na úspech žalobcu, súd mu priznal náhradu trov konania v plnej výške podľa § 255 Civilného sporového poriadku.

6. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku proti výrokom I., III., a IV. Potvrdila, že pri splatení poskytnutej pôžičky nepostupovala podľa uzavretej zmluvy o poskytnutí pôžičky, t.j. nevykonala mesačné úhrady zo svojho účtu na účet žalobcu. Žalovaná však v priebehu súdneho konania viackrát poukázala na skutočnosť, že poskytnutá pôžička bola splatená formou zrážok z provízie, na ktoré by inak mala podľa dohody o spolupráci zmluvný nárok, a to všetko v súlade s ústnou dohodou uzatvorenou medzi ňou a pánom Q., vtedajším vedúcim organizačnej zložky. Podľa odôvodnenia rozsudku súd žalobe vyhovel z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovanej, t.j. že žalovaná v priebehu konania žiadnym spôsobom nebola schopná preukázať svoje tvrdenia ohľadom započítania jej nároku na provízie na úhradu jej záväzku na vrátenie poskytnutej pôžičky. Uvedený právny záver žalovaná považuje za nesprávny. Ako to z viacerých písomných ako aj ústnych vyjadrení žalovanej vyplýva, žalovaná neuhradila jednotlivé zmluvne dohodnuté splátky z dôvodu existencie ústnej dohody s vtedajším vedúcim organizačnej zložky, podľa ktorej poskytnutá pôžička spolu so zmluvným úrokom mala by byť splatená formou zrážok z provízie, na ktoré mala žalovaná zmluvný nárok. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti v odôvodnení uviedol, že pán Q. „poprel akúkoľvek dohodu medzi ním a žalovanou o započítaní splátok pôžičky na provízie“. Uvedený záver súdu prvej inštancie žalovaná považuje za nesprávny, nakoľko pán Q. vo svojej výpovedi uviedol, že „si nepamätá, že by bola dohoda zmluvná alebo písomná“. Pán Q. teda jednoznačne nevylúčil existenciu takejto dohody, pričom žalovaná považuje jeho výpoveď za nedôveryhodnú a to poukazom na skutočnosť, že pán Q. bol roky vedúcim organizačnej jednotky žalobcu a zrejme nechcel by žiadnym spôsobom uškodiť firme, ktorú od začiatku riadil. Taktiež nie je logický ani samotný postup žalobcu, keď vyzve svojho spolupracovníka na úhradu jeho údajného dlhu skoro až po dvoch rokoch od vzniku jeho dlhu a hlavne v čase, keď už žalobca vedel, že s ním spoluprácu ukončí. Žalovaná ďalej v priebehu konania viackrát poukázala na to, že zo strany žalobcu v rámci tzv. „ručných korekcií“ boli vykonané zrážky z jej provízie v rôznych výškach, avšak z akého právneho titulu boli tie „ručné korekcie“ vykonané, nebolo zo strany žalobcu riadne preukázané. V tejto súvislosti žalovaná predložila súdu prvej inštancie aj provízne zostavy, ktoré mala k dispozícii. Z uvedených províznych zostáv vyplývalo, že žalobca v rámci tzv. „ručných korekcií“ vykonal zrážky z provízie žalovanej minimálne vo výške 4.300,- eur, ktorá čiastka výrazne presahuje poskytnutú pôžičku ako aj jej zmluvné úroky. Vykonalie týchto „ručných korekcií“ sa žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 12.4.2019 snažil vysvetliť, ale v tomto vyjadrení len uviedol ničím nepodložené a nepreukázané skutočnosti. Správnosť týchto skutočností bola žalovanou aj namietaná.

Ďalej uvádza, že pán Q. vo svojej výpovedi uviedol, že pri vyplácaní provízií a ich evidencií bol automatizovaný systém (zálohy a doplatky) a tzv. „ručný systém“. V rámci toho ručného systému boli vykonané rôzne korekcie (chyby, mimoriadne zálohy, iné nároky), ktoré síce boli v províznej zostave uvedené, avšak bližšie neboli špecifikované, t.j. z akého dôvodu boli tie korekcie vykonané. Z uvedeného

dôvodu nie je možné vylúčiť ani to, že žalobca v rámci tzv. „ručných korekcií“ vykonal zrážky z provízie žalovanej tak, ako sa pôvodne s ňou dohodol. Z uvedených dôvodov žalovaná od začiatku súdneho konania žiadala, aby žalobca predložil zoznam všetkých obchodných prípadov, ktoré žalobca uzavrel s jej pričinením spolu s výškou skutočne vyplatenej odmeny zo strany klientov žalobcu a na základe toho potom aj výšku provízie, na ktorú mala žalovaná zmluvný nárok vrátane a spôsob ich úhrady. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 6.9.2019 uložil žalobcovi povinnosť predložiť súdu zmluvy, ktoré boli uzavreté aj pred dátumom uzavretia zmluvy o pôžičke a provízie z ktorých boli vyčíslené až po uzavretí tejto zmluvy ako aj evidenciu o vyplatených províziách po ukončení zmluvného vzťahu vrátane k nim patriace zmluvy, aby bolo zrejmé na aký účel boli vykonané odpočty, kde sú vyznačené ručné korekcie v províznych zostavách. Žalobca na základe toho predložil súdu prvej inštancie len tzv. výpočet provízií, ktorý by mal obsahovať zoznam obchodných prípadov žalobcu vrátane výške zmluvnej provízie žalovanej. Uvedený výpočet je však nepreskúmateľný, žalobca k nemu nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci správnosť výpočtu, napr. zmluvy s klientom, tak ako to súd prvej inštancie v závere pojednávania dňa 6.9.2019 od neho požadoval. V rámci podania žalobcu zo dňa 14.2.2020 právnomu zástupcovi žalovanej bol doručený dokument s názvom „Dokument_provízie_p.C._5944.xlsx.pdf“, ktorý nebol totožný s dokumentom predloženým na pojednávaní dňa 20.2.2020 a ktorý obsahoval výlučne dátumy a rôzne čísla, ktoré boli neprehľadnuteľné. Žalovaná teda nemala možnosť riadne sa oboznámiť s obsahom výpočtu, ktorý bol na pojednávaní krátkou cestou mu doručený. Taktiež nie je jednoznačné, či predložený výpočet obsahuje všetky obchodné prípady uzatvorené s pričinením žalovanej, pričom podľa jej vyjadrenia počas celého obdobia ich spolupráce sprostredkovala pre žalobcu viac než 400 obchodných prípadov. Zároveň treba zdôrazniť, že k predloženému výpočtu nebolo predložené žiadne vysvetlenie, neboli preukázané právne tituly jednotlivých položiek ako ani právne tituly vykonania jednotlivých položiek. V súvislosti s províznymi zostavami žalovaná ďalej uvádza, že jej prístup do interného systému žalobcu, kde mala vraj možnosť skontrolovať obchodné prípady a provízne zostavy, bol na konci spolupráce so žalobcom obmedzený a ešte pred faktickým ukončením ich spolupráce, t.j. zánikom platnosti dohody o spolupráce bol úplne zrušený. Z uvedeného dôvodu žalovaná presné a úplné údaje o jej aktivite pre žalobcu nemá k dispozícii a preto nevie ani žalobcom predložený výpočet riadne preskúmať, skontrolovať. Pán Q. vo svojej výpovedi tiež pripustil, že prístup žalovanej do interného systému žalobcu mohol byť obmedzený už pred ukončením ich spolupráce. Žalovaná v priebehu konania riadne preukázala, že v rámci tzv. ručných korekcií jej bola z príslušnej provízie zrazená suma vo výške 4.300,- eur, pričom bol práve žalobca ten, kto nevedel preukázať, že tie korekcie boli vykonané z iného právneho titulu, ako vykonania zrážok z provízie. Z vyššie uvedených teda vyplýva, že žalovaná svoje tvrdenia riadne preukázala a zároveň na ich preukázanie riadne označila dôkazy, časť ktorých však nemala možnosť súdu predložiť, nakoľko ich mal k dispozícii výlučne žalobca. Žalobca napriek skutočnosti, že na to bol súdom prvej inštancie vyzvaný, resp. mu bola uložená povinnosť predložiť súdu dôkazy, túto svoju povinnosť riadne nesplnil.

Žalovaná navrhuje, aby odvolací súd podľa ust. § 388 Civilného sporového poriadku rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá a prizná žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaná zároveň si uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podané odvolanie žalovanej neobsahuje náležitosti požadované § 363 Civilného sporového poriadku, t.j. neobsahuje uvedenie odvolacích dôvodov. Žalovaná v odvolaní uvádza, že svoje tvrdenia riadne preukázala, pričom však na podporu svojho tvrdenia nepredložila súdu v konaní také dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že došlo k splateniu pôžičky. Za preukázanie tvrdenia žalovanej nemožno považovať (ďalšie) tvrdenie žalovanej, že žalobca mal jednostranne zrážať jednotlivé splátky pôžičky z nárokov na provízie žalovanej. Naopak, z dôkazov nachádzajúcich sa v spise, teda ani z províznych zostáv predložených žalovanou, ani z výpovede svedka, ako sa to snaží navodiť žalovaná v odvolaní, nevyplýva, že by došlo k čo aj len čiastočnému splateniu pôžičky.

V súvislosti s tvrdením žalovanej, že v rámci tzv. ručných korekcií malo dôjsť k splateniu poskytnutej pôžičky, žalobca má za to, že tieto boli žalobcom riadne vysvetlené vyjadrením žalobcu zo dňa 12.4.2019. Pokiaľ aj žalovaná mala ohľadom ručných korekcií pochybnosť, mala možnosť konzultovať rozsah provízií s poverenými zamestnancami žalobcu. Tzv. ručné korekcie boli vzhľadom k predčasne vyplateným mimoriadnym províziám zo strany žalobcu bežné a dochádzalo k nim počas celého pôsobenia žalovanej u žalobcu, nielen od zosplatnenia pôžičky. Ku korekciám totiž dochádzalo z dôvodu, že v súvislosti s výkonom činnosti žalovanej podľa dohody o spolupráci uzavretej medzi sporovými stranami boli priebežne poskytované provízne zálohové platby, ale pri niektorých doporučených

prípadoch k následnej realizácii nedošlo vôbec, prípadne v menšom ako očakávanom rozsahu. Týmto spôsobom sa ručnými korekciami výška provízie upravovala resp. úplne stornovala. Žalovaná taktiež mala prístup k informačnému systému žalobcu do 25.10.2016 a nerobila si z neho pravidelné zálohy. Žalobca zasielal žalovanej evidenciu obchodných prípadov a ich vyúčtovanie, tzv. provízne zostavy. Žalovaná ich aj dňa 15.12.2018 predložila súdu, z ktorého je zrejmé, že žalovaná mala k dispozícii provízne zostavy najmenej po obdobie 07/2016. Žalovaná nepreukázala ani len čiastočné splatenie pôžičky, v konaní zneužívala komplikovanosť provízneho systému žalobcu a snažila sa preniesť dôkazné bremeno na žalobcu, keď žalobca predkladal dôkazy, ktorými mala svoje tvrdenia preukázať žalovaná. Súd uložil žalobcovi povinnosť predložiť súdu zoznam obchodných prípadov, ku ktorým došlo v dôsledku sprostredkovania ich uzavretia žalovanou. Išlo o 350 prípadov, ktorých uzavretie sprostredkovala žalovaná počas celej doby pôsobenia u žalobcu, a to od 13.11.2009 po 11.3.2016 - posledný obchodný prípad bol vedený pod č. správy 8621 (vyplýva z tabuľky označenej ako „Podrobný výpočet provízie“). Na predloženie samotných zmlúv žalobca vyzvaný nebol, ako sa to snaží mylne navodiť žalovaná v odvolaní. Žalovaná v postavení dlžníka zo svojej pozície pri splácaní pôžičky musí dbať na to, aby v prípade jej splatenia, či už čiastočného alebo úplného, vedela jej splatenie preukázať pod hrozbou vymáhania zo strany veriteľa. Vyžaduje sa teda určitý zodpovedný prístup dlžníka a určitá miera zodpovednosti. Žalobca má za to, že na rozdiel od žalovanej, riadne preukázal, že k poskytnutiu pôžičky došlo, najmä zmluvou o pôžičke zo dňa 26.1.2015, pričom k poskytnutiu peňažných prostriedkov došlo dňa 29.1.2015, ako vyplýva z výpisu z bankového účtu žalobcu. Žalobca si splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú a navrhnutými i vykonanými dôkazmi nepochybne preukázal skutočnosť ním tvrdenú. Rovnako treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Nikoho totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Žalobca mal dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a jej skutočné poskytnutie. Tieto skutočnosti žalobca preukázal (medzi sporovými stranami ani neboli sporné). Pokiaľ sa žalovaná proti žalobe bránila tvrdením, že pôžičku vrátila v celom rozsahu, bolo jej povinnosťou toto svoje tvrdenie preukázať. Keďže uvedené v konaní nepreukázala, znáša procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností, t.j. neunesenie tzv. dôkazného bremena. Žalobca žiada, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznal žalobcovi nárok náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 100%.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas deň verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Súd prvej inštancie výrokom I. preskúmaného rozsudku žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi istinu 2.000,- eur s riadnym úrokom 8% ročne od 29.1.2015 do 30.6.2016 zo sumy 2.000,- eur, a úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 2.000,- eur od 1.7.2016 až do zaplatenia, a zmluvnú pokutu vo výške 0,01% za každý deň z omeškania zo sumy 2.000,- eur od 1.7.2016 až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, výrokom II. súd vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. a IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná a to v rozsahu vyhovujúceho výroku I. a vo výrokoch III. a IV. o náhrade trov konania, namietala, že došlo k riadnemu uhradeniu poskytnutej pôžičky žalovanou a to formou zrážok z provízie, nesúhlasila s názorom súdu, že neunesla dôkazné bremeno. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovanej je predmetom

odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či správne právne posúdil uplatnený nárok.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

11. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

12. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca, ani žalovaná v odvolacom konaní neuviedli žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak aj žalovaná v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

13. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

14. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

15. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovanou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

16. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

17. Medzi stranami nebolo sporné uzavretie zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalobca požičal žalovanej sumu 2.000,- eur, žalovaná však namietala, že požičanú sumu už žalobcovi vrátila a preto podaná žaloba nie je dôvodná. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaná tvrdila, že pôžičku vrátila zrážkami z provízií vyplácaných žalobcom podľa Dohody o spolupráci. Rovnaké tvrdenia uviedla žalovaná aj v odvolaní.

18. Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a strán, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení strán.

19. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania bolo v čase rozhodovania súdom prvej inštancie §132 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého sú to strany, ktoré označujú dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

20. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok sporu, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

21. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo, musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

22. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje v § 366 Civilného sporového poriadku). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

23. V sporovom konaní platí prejednacia zásada, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou strán konania. Keďže strany v takomto konaní stoja proti sebe, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú stranu sporu v inom smere. Hmotné právo potom určuje, kto má dôkazné bremeno (dôkazné bremeno nesie strana v záujme ktorej je, aby určitá skutočnosť

rozhodná podľa hmotného práva a stranou konania tvrdená, bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd uznal za pravdivú). Strana sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak pravdivosť skutkových tvrdení dokazovanie nepotvrdilo, znáša nepriaznivé následky v podobe súdneho rozhodnutia v jej neprospech (v prípade žalobcu formou zamietavého súdneho rozhodnutia).

24. Rovnako treba vychádzať aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 13/2009, v ktorom sa súd zaoberal otázkou tzv. negatívnej dôkaznej teórie, ktorú treba rešpektovať pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho ktorého účastníka. Ide o pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze, je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že pôžičku už vrátil.

25. Z hypotézy hmotnoprávnej normy ust. § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie pôžičky peňazí má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným ako dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že predmet pôžičky mu odovzdal a žalovaný ako dlžník, že peniaze riadne a včas vrátil.

26. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, pričom jednotlivé dôkazy vyhodnotil každý jednotlivo, aj vo vzájomných súvislostiach a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie správne preukázané, že žalobca a žalovaná platne uzavreli zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca aj reálne poskytol žalovanej sumu 2.000,- eur. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že ani výpoveďou svedka, ani listinnými dôkazmi, vrátenie peňazí žalobcovi preukázané nebolo a preto žalovaná v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepresvedčila súd o splnení dlhu žalobcovi.

27. Žalovaná vo svojom odvolaní opakovane namietala, že dôkazom o vrátení pôžičky boli ručné korekcie, ktoré predstavovali zrážky z provízií vykonávané žalobcom. Žalovaná však súdu žiadnu podrobnejšiu špecifikáciu splácania požičanej sumy neuviedla, odkazovala iba na ručné korekcie. Skutkové tvrdenia žalovanej však nepotvrdil ani vypočutý svedok H. Q., ktorý uviedol, že ručný systém sa vykonával v prípade mimoriadnych provízií a svedok výslovne poprel akúkoľvek dohodu o započítaní splátok pôžičky na provízie. Pokiaľ žalovaná naďalej zotrvala na skutkovom tvrdení o takomto započítaní nepochybne bola povinná podrobne uviesť konkrétne zápočty. Pokiaľ žalovaná pôžičku splácala tak ako tvrdí, nič jej nebránilo uviesť skutkové tvrdenie z ktorej konkrétnej provízie a v akej výške uhradila splátku pôžičky, pričom podľa názoru súdu vzhľadom na výšku požičanej sumy žalovaná mohla mať k dispozícii vlastnú evidenciu splácania pôžičky. Uvedenú odvoláciu námietku žalovanej odvolací súd považuje za nedôvodnú, keď je toho názoru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav preukazujúci skutočnosť, že zo strany žalobcu bola v prospech žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 2.000,- eur, avšak zo strany žalovanej nedošlo k uneseniu dôkazného bremena tvrdenia, že žalovaná poskytnutú pôžičku vo výške 2.000,- eur žalobcovi vrátila.

28. Odvolateľka namietala vyhodnotenie výpovede svedka Q. súdom prvej inštancie, odvolacia námietka je nedôvodná, nakoľko pokiaľ svedok uviedol, že si nepamätá existenciu dohody so žalovanou o započítaní splátok pôžičky na provízie, pričom súd uviedol, že svedok poprel akúkoľvek dohodu medzi ním a žalovanou o započítaní splátok pôžičky na provízie, uvedené nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore. Súd prvej inštancie z výpovedi svedka vyvodil správne skutkové zistenia.

29. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovanej, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a

práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

30. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovanej odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

31. Ako už bolo konštatované vyššie, súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, vychádzajúc zo žalobného návrhu, pričom žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie na svoju obranu nepredložila a ani neoznačila žiaden taký relevantný dôkaz, ktorý by bol spôsobilý zbaviť ju povinnosti plniť dlh žalobcovi.

32. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. vo veci samej, vrátane vecne správnych závislých výrokoch III. a IV. o náhrade trov konania odvolaním osobitne nenapadnutého, v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil.

33. Žalobca má voči žalovanej podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Senát toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).